

Det vugges gjennom den bløte monsun,
det flerres av Sydpolens blæst,
det flammer fra Grønland ned til Rangoon,
det bølger fra Canton til Brest.
Norge er større enn noen vet av:
Hvert skib under flaggets vift
er på det endeløst øde hav
et nytt stykke Norge i drift.

Tross de nåværende vanskelige forhold sender vi også i år ut et julehefte.
Det sendes imidlertid ut i et begrenset antall nummererte eksemplarer. Vi håper derfor at mottakerne vil gjøre sitt til at flest mulige får glede av det.
Juleheftet er det norske folks eiendom og må ikke bli noen salgsvare.
Vi benytter samtidig anledningen til å takke alle dem som gjennom det forløpne år har bistått oss i råd og dåd. En spesiell takk til vår alltid trofaste medarbeider TORALV ØKSNEVAD.

Red.

Landet vårt er under tysk kontroll
Og vi skal ensrettes med makt og vold.
Nektes "fri presse" og forbys på radio å lytte,
Det er farlig med opplyste folk i hus og hytte.
Ofte kommer det forordninger, trussler og snart vi ser,
Nå skal det være slutt, nå tåler vi ikke mer.

Noe må da også gjøres i jøssingenes leir.
Ytterste forsiktighet må utvises for å nå til seir.
Tross ære og prestisje forlater vi alle navn,
Titlene må ofres for å bringe "avisene" i sikrere havn.
Så, leser, husk du også din plikt,
var ekstra forsiktig med aviser og slikt!

Julen nærmer seg ennå en gang,
Uten at vi har kastet av oss tyskernes tvang.
La oss dog ikke miste motet for det,
En forandring vil neste år sikkert finne sted.
Nå gjelder det at vi alle samlet står,
Uten det vi ikke målet når:
Må rødt og gult og Quisling forsvinne fra Kongens slott,
Mens Haakon kommer hjem som Norges drott.
En lykkelig familie på Skaugum slå seg ned,
Rødt og hvitt og blått skal vaie over Norge i fred.

1942 er snart forbi,
måtte 1943 gjøre verden atter fri.

U N D E R I S E N .

Nå er vi under isen,
nå er vi underlagt
den grå og skitne isen
av fremmed overmakt.

Tungt hviler den på landet.

Men hør i fjellet vannet, -

det sender bud med bekkene

som hvisker ned ad brekkene:

Snart skinner våren leende,

i breene.

Det lever under isen, det samler seg i håp

en strøm av vann, en strøm av liv, en strøm av ånd til dåp!

Nå er vi under isen

av ufrihet og tvang.

Nå er vi under isen

og vinteren blir lang.

Men hør, det suser, strømmer

av ville vårnattsdrømmer, -

så levende og skjelvende

en uro gjennom elvene, -

og sneen glir av grenene

bak stenene.

Det suser under isen av evig tro og tross:

En dag skal alle bekker små gå sammen og bli foss!

Nå er vi under isen

og den er grå og våt.

Det strømmer under isen

så mang en stille gråt.

Men lytt - i steile bratter -

hva er det, er det latter?

Det bruser i de biende,

de vinterbleke liene.

Det knegger tungt og trossende

i fossene.

Det tordner under isen: En dag er det forbi.

En dag skal vi se havet, se solen, være fri!

Nå er vi under isen.

Men håp og tro - og stol

på sangene i brisen

som synger om en sol.

Vårt land er av de steile,

så det skal aldri feile

den våren kommer veltende

som, leirklumpen eltende

står seirende tross tapene,

den skapende!

Den lever under isen, der tusind hjerter slår,

det innestengte Norges udrepelige vår!

v v v v V v v v v

VI TAPER IKKE MOTET!

Det er en lang ventetid vi har gått igjennom og vi har hatt lange perioder med sparsomme og nedslående nyheter. Det har vært mer å fortelle om de alliertes forberedelser og utsettelse. Det har tatt tid for amerikanerne å komme på full krigsfot. Det har også tatt tid å komme over alle de slag som tyskerne og japanerne har rettet mot de alliertes stillinger. Det var ikke minst et tungt tilbakeslag da de allierte mistet Tobruk og Rommel trengte inn i Egypt. Men ut over høsten har Stalin grad lyst opp i mørket, og de alliertes bombetokter har vært et positivt vidnesbyrd om den økende slagkraft fra vest. Så kom den store britiske bedrift i Egypt og Libya, amerikanernes landgang i nord og vest-Afrika og russernes fortsatte offensive kraft.

Det er ikke å vente at de store framstøt i Afrika fra øst og vest skal kunne fortsette uten stans. Både i Libya og i Tunis må stillingene utbygges og troppene samles før vi kan gå inn i neste fase av utviklingen. Den er begynt, og målet er å få aksens styrker kastet ut av Afrika. Ingen tviler lenger på at det vil skje. Tyskerne på sin side må fortsette med å omgruppere sine stillinger for å møte den store Middelhavsfront, samtidig med at de ikke kan føle seg sikre på om de alliertes neste framstøt vil komme fra en helt annen kant.

Russerne opprettholder sitt press, men det er tvilsomt om vi kan vente store forandringer på østfronten i de nærmeste vintermånedene. I det hele må vi være forberedt på at det en tid framover ikke blir så sensasjonelle begivenheter som de vi opplevde i slutten av oktober og begynnelsen av november. Det kan igjen bli smått med nyheter mange dage.

På de indre fronter er det grunn til å frykte at tyskerne vil ta hevn for sin motgang. Når de ikke kan klare å slå fienden i felten, kan de i det minste hevne seg overfor våpenløse mennesker. De kan pine dem, de kan drepe dem. Når mismotet brer seg i Tyskland, kan de i det minste møte det med tilførsler av matvarer og andre ting fra de hårtatte land. Men jo mere det blir sendt ut fra et så utplyndret land som Norge, jo tydeligere viser det hvorledes det står til i Tyskland, og for hver gang en tysker vender tilbake til Norge fra et opphold i Tyskland, jo sterkere bærer han preg av den tyske hjemmefronts dype skuffelse og høytytterne.

Den fysiske og psykiske påkjenning vårt folk lider under er så tung å bære at vi inderlig må håpe at krigen ikke blir langvarig. Men hvor tung byrden enn er og blir, så er det noen som har større grunn til å føle bekymring for framtiden enn vi har. Det er en ufattelig dumdrighet de viser, de som ennå våger å legge stein til byrden og kjemper videre på den indre front til tross for at de må vite at Tyskland bare kan forhale nederlaget. De som fremdeles deltar i denne krig mot våpenløse landsmenn, de er uslere enn noen. Og de landsmenn som ennå i dag går rundt og prøver å bære kappen på begge skuldre, de spiller et tapt spill med sin egen skjebne.

Quisling har gitt alle sine partifeller ordre om å skaffe et nytt medlem hver innen årets utgang. Det er ikke lang tid igjen. De som måtte være villige til å gå inn i partiet nå, de vet hva NS er og hva de kommer til å dele ansvaret for.

Den enkelte nordmanns innsats i dag gjelder ikke noe ringere enn dette: Være eller ikke være, for seg selv, sin slekt og sitt land. Om det er stillstand eller ei på de store krigsfronter, så er kampen på de indre fronter alltid like krevende og like viktig. Enhver husmor skal ikke bli grepet av fortvilelse, men holde motet oppe. Ethvert barn skal ikke klage, enhver ungdom skal bære hodet høyt, enhver kvinne og mann som setter all sin åndskraft opp mot barbarerne slår et slag for Norges sak.

Vi kan verge vårt land i tanker ord og gjerninger, og vi kan verge det med vår taushet. Og til slutt: Ere være dem, som når det er død det gjelder kan tie.

v v v v V v v v v

DEN PRINSIPIELLE BAKGRUNN FOR VÅR HOLDNING.

Den nasjonale front i Norge er sterk - spør den tyske administrasjon, spør gestapo, spør våre hjemlige forredere. De vet det! Allikevel kunne det være mangt et sannhetsord å si oss selv om bakgrunnen for vår holdning.

Alle som i dag gjør krav på eller mener å kjempe Norges kamp, må spørre seg ærlig om motivet for sine handlinger, om de ikke rett og sløtt skyldes redsel for å tape materielt vellvære, sosial posisjon eller personlige rettigheter. I de tilfeller hvor det er svakhet og vingling i den nasjonale front, er det enkeltinteressene som griner fram. Er der en forretningsmann som går på akkord med de nasjonale krav, en arbeider som uten å være tvunget tar arbeide ved bedrifter som tjener tyske interesser, en bonde som av gammel misfornøyelse og naiv godtroenhet ikke viser den offervilje og aktivitet som ventes, en intellektuell som av personlig streberi eller faglig livsfjernhet og begrensning ikke yter sitt bidrag til Norges kamp - må han søke å nå fram til klarhet over den prinsipielle bakgrunn for denne kamp, prøve å bli klar over hva kampen gjelder, hvilke følger dens utfall kan få for ham selv, hans barn, for fedrelandet og Europa, ja hele verden. Optimismen alene, det å være trygg på Tysklands nederlag, er ikke nok.

Når det gjelder den nasjonale bakgrunn for kampen, er den grei nok. Det er på det rene at Tyskland i dagene fra 5. april 1940 fullførte et lenge planlagt angrep på vårt land. Det er på det rene at tyskerne førte denne kamp med foraktelige midler, ved hjelp av forredere, løgn og falske løfter. Det er på det rene at en rekke byer og steder i vårt land uten militære mål ble ødelagt, at sanitetsskip ble angrepet, at tyske flygere i timevis bombet små, forsvarsløse feltlasaretter. Det er på det rene at den tyske hær under erobringen av Norge benyttet sivile, til og med kvinner og barn, som dekning under framrykningen mot de norske linjer, og at de til og med trakk i norske uniformer.

Det er videre på det rene at tyskerne med alle midler har forsøkt å nazifisere det norske folk, dets kultur og næringsliv. Det er på det rene at de gjennom mer enn 2 år systematisk har plyndret, utsuget og ødelagt våre forsyninger, vår økonomi og vårt produksjonsliv. Det er på det rene at tusenvis av norske sitter i fengsler og konsentrasjonsleire, de blir utsatt for umenneskelig tortur, at uskyldige personer er henrettet og at framstående borgere er skutt "som soning" for forbrytelser som tyskerne en dag etterpå hevder å ha funnet de skyldige i. Med hensyn til alle disse ting er saken klar. Her er ingen tvil om den prinsipielle bakgrunn for vår avsky, vår forakt, vår vilje til å bekjempe dem som representerer disse midler og disse mål.

Men med hensyn til den videre og fjernere prinsipielle bakgrunn for den kamp som kjempes; er vi her klar over de krefter som står mot hverandre? Hva er vår stilling til de store makter som vi kjemper mot eller med? Til Russland, til England, til Amerika og til Tyskland?

Vi beundrer Russlands heroiske kamp, de russiske generalers beundringsverdige dyktighet i forsvaret, den moralske styrke hos det russiske folk som har båret de veldige nederlag, og den fanatiske glød hos den russiske soldat, som nå begynner å vende disse nederlag til seier. Vi er kanskje villige til å innrømme at vi i noen grad har ligget under for en misforståelse av enkelte sider ved russisk samfundsliv på grunn av hjemlig, borgerlig propaganda. Vi er kanskje til og med villige til å erkjenne at det er enkelte ting å lære endog av kommunismens økonomiske og produksjonstekniske prinsipper. Men vi er like fullt på det rene med at det sovjetrussiske system som det hittil har vært praktisert, er fremmed for oss og ikke bør tillempe i vårt land.

Vi nærer ingen blind beundring for England og godtar ikke kritikk mot dets handlinger, dets unnlatelser, dets begrunnelser og motiver. Men vi er på det rene med at England allikevel representerer en ganske annen menneskeverdig kultur enn nazismen, at dets samfunnsliv, dets

politikk, dets rettsvesen, viser ganske andre forsvarlige, tiltalende og forsonende prinsipper og trekk enn de nazistiske. At det gir mennesket som sådant ganske andre rettigheter og muligheter.

England og det britiske imperium står som representant for ganske andre utviklingsmuligheter enn det "stortyske" Riket. 7 år etter at England hadde beseiret boerne, ga det dem selvstyre. Det britiske imperium går stadig mot friere former for forbunnsammenslutning. Derfor spiller det mindre rolle om en har for øye den britiske overklasse eller de amerikanske pengemenn - hovedsaken er at engelsk og amerikansk samfunnsystem og politikk har de største utviklingsmuligheter. Nazismen derimot er steril. Dens eneste mulighet for utvikling er en stadig mer utviklet bruk av terror, en stadig større innskrenkning av personlig frihet, en stadig større innsnevring og ensretning av kulturgrunnet - et system som før eller senere vil ødelegge seg selv. Dette kunne imidlertid ta nokså lang tid. I stedet har nazismen innviklet seg selv og en rekke andre stater i en verdenskrig og har under dette åpenbart et ansikt som ingen propaganda, intet hykleri, intet skryt kan tildekke eller forsvare. Det har innviklet seg i en kamp som vil føre til dets nederlag, hurtigere enn det ellers ville ha gått til grunne.

Det er tyskernes virkelige sjangse i denne krig at de hurtigere vil bli kvitt nazismen og hurtigere få sjangsen til igjen å bygge opp en virkelig kultur og leve en menneskeverdig tilværelse. Tyskland og nazismen er ikke ett. Men Tyskland og tyskerne kan av den grunn ikke frikjennes for ansvar og medskyldighet. Hitler ble valgt i sin tid, og Hitler er blitt tålt som uttrykk for Tyskland nå i snart 10 år. Med eller mot sin vilje har man støttet hans system, få var de som opponerte, som tok konsekvensene og brakte offeret.

Heller ikke Preussen og Tyskland er ett. Men det vi kaller "det preussiske", hårdheten, brutaliteten, plumpheten, uniformstilbedelsen, disiplintrivsel, den bonerte men ytterst sakkyndige militarisme går i det tyske folk langt ut over Preussens grenser. Hitler, østerikeren, er "preussisk". En frikjenner ikke Tyskland ved å anklage Preussen.

En tysk forfatter skrev i 1940: "Eva verden i dag kjemper mot er ikke en enkelt eventyrer. Det er den symbolske fører for millioner av tyskere, som om de ikke hadde funnet Hitler, sikkert hadde valgt en lignende fyr med samme tenkesett." - Det er hundrevis av eksempler fra tysk filosofi, historie, militærkunnskap, lenge før nazismens tid som viser at krigsforherligelsen er et konstant element i tysk åndsliv og folkekarakter. Den representerer en av de sider ved den tyske nasjonalkarakter som alltid er en fare for europeisk kultur. Å motarbeide og uskadeliggjøre disse farer, fjerne disse elementer i tysk psyke som betegner en trussel mot det øvrige Europa, er denne krigs fremste mål og den første oppgave for freden. Dette mål skal først nås gjennom den totale militære nedkjempelse av det nazistiske Tyskland, derpå sikres gjennom militær, politimessig og administrativ kontroll. Gjennom et byggende opplysningsarbeid på lang sikt innen det tyske folk tør det så håpes på at dette folk til slutt modnes til å ta sin skjebne i sin egen hånd.

Tysklands og nazismens motstandere må huske at det i disse spørsmål aldri må vise sentimentalitet, kun den jernhårde konsekvens og saklighet. Ved behandlingen av det Tyskland som har styrtet verden ut i uoverskuelige ulykker, må også de siviliserte stater - Tysklands motstandere - lære å huske og holde fast på de overgrep og forbrytelser som er begått. Også vi må, om humaniteten ikke skal svekke våre forholdsregler, lære å hate og hevne, men med rettferdigheten som mål, ikke rettløsheten. Rettferdigheten vil så visst ikke spare Tyskland.

ROTTER.

Rotter er kloke dyr, men ikke sympatiske. De har en fin nese for hva som ligger i luften. Lenge før andre merker de når en skute vil komme til å lide skipbrudd. De forlater i tide skipet som kun for deres skarpe øyne er ulykkesmerket. Stille lister de seg skyndsomt i land over landgangen eller svømmer til land, når fartøyet for siste gang ligger i havn.

En kan tenke seg de små kloke dyrene komme opp fra båtens indre og tasse opp på landgangen. De stanser en stund og vører. Nesene går til høyre og venstre: Her ligger noe i luften. Så fatter de sin beslutning og iler i land. Det er bra å ha sitt på det tørre. Når så en ny båt kommer kan de finne sitt tilhold på den. En må øve opp sinnet etter konjunktorene og rette seg etter de anvisninger de gir.

Rotter er som sagt ingen sympatiske vesener, men de er flinke som kan legge merke til de små tegn, for andre ikke merkbare, som bebuder hva som er i gjære. Derimot er det ikke tiltalende å se at disse parasitter forlater dem de har snyltet på når deres lykkestjerne daler. De glemmer den uskrevne lov som sier at besetningen skal hjelpe passasjerene før de kan tenke på sin egen redning.

Dette siste gjelder menneskene og ikke rottene. Det er bare bemerkelsesverdig hvordan visse mennesker ligner visse dyr. Mange karikaturtegnere har utnyttet denne likhet og latt dyrehammene uttrykke menneskers egenheter. Rotter karakteriserer ikke dårlig en viss sort mennesker. De kan ligne de store fete, skjellete vesener som lever og har sitt tilhold i kloakkene, og som hugger sine stygge tenner i andre dyr når de våger seg til det. De lever av avfall som de fisker opp av den gærme som renner i kloakkrørene.

Ikke mindre menneskelige er skipsrottene, som følger båten så lenge den er heldig. De tenker ikke på å forlate skipet som fører varer fra havn til havn, så lenge alt går bra, men når lykken truer med å svikte, da løper de sin vei.

Finnes det noen som ikke kjenner igjen typen. Når bare alt går vell spør rottene ikke hvor det bærer hen. Båten kan godt føre en stinkende, motbydelig last, de følger allikevel med.

Rottene kan også føre pestsmitte med seg til de land hvis havner båten anløper. Sykdomsfrøet sprer seg takket være de langrompede krekenes snosen i alle kriker og kroker. På avfallshauene spiser frøet, vokser og bror seg, og kan om ulykken er ute ødelegge et sunt og vellordnet samfunn. Også disse smittebærere flykter som andre skipsrotter fra den båt de er på når ferden ikke er framgangsrik.

Har De hørt hvordan disse rotter forneker det som er hendt når tidenes omskiftelser gjør det nødvendig for dem? Da forneker de det som de nylig mente var lønnsomt å hylde. "Nei, jeg var aldri av den oppfatning." "Jeg kjente knapt de menneskene." "Jeg har jo alltid sagt at slik vil det ende".

Menneskene har en kort hukommelse. De husker ikke hva som ikke direkte angår dem. På den måte forneker rottene også det som er hendt. De er flinke dyr og vet å innrette seg. Men rottene har vel også sin misjon i naturens store husholdning.

v v v v V v v v v

FRA "TYSKERNES KATEKISME".

I 1809, da Tyskland var beseiret og besatt av Napoleons tropper, utga en tysk dikter, Heinrich von Kleist, en "Tyskernes Katekisme". Der finner vi bl.a. en liten samtale mellom en far og en sønn:

- Faren: "Hva synes du om Napoleon, korsikaneren, franskmennenes berømte keiser?"
Sønnen: "Tilgi meg, far, men det har du spurt meg om en gang før."
Faren: "Har jeg alt spurt deg om det? Så gjenta da hva jeg lærte deg."
Sønnen: "Han er et avskyverdt menneske, det ondes begynnelse og det godes slutt; en synder så stor at hans forbrytelser ikke kan tolkes på vanlig menneskespråk, så fullt av laster at englene på den ytterste dag vil miste pusten når de skal regne opp alle hans onde gjerninger."
Faren: "Har du sett ham noen gang?"
Sønnen: "Nei aldri, far."
Faren: "Hvordan bør du forestille deg ham?"
Sønnen: "Som en fadermorder oppstått fra helvete som går omkring i naturens tempel og ryster enhver av dets støtter."

Vi kan tenke oss et annet navn i stedet for Napoleon, korsikaneren, nemlig Hitler, tyskeren. Da synes vi disse ord om det ondes begynnelse og det godes slutt passer ennå bedre. Aldri i historien har det onde, som prinsipp, så systematisk vært sluppet løs over en hel verdensdel som idag i Hitlers Europa. Europas ungdom skal bli "stålhård", deres ansikter skal få det døde, pliktbitre masseuttrykk, stålhjelmfysiognomiet. En tysker fortalte meg en gang at stålhjelmen var konstruert slik at den gjorde selv det mest fjollete ansikt skrekkinngående. Det er nyordningens folkepedagogiske ideal: Et skrekkinngående fjolleri. Trampende kolonner som synger sine kommanderte gatemarsjer. Det finnes ingen glede i disse sanger, heller ingen sorg, fordummet av den autoritære statsoppdragelse gjort rede til å ofres i tusenvis og millioner på en eller annen tilfeldig slagmark. Det er nyordningens framtidsperspektiver.

Men bak disse uoverkuelige idiotiske menneskehorder sitter de få, lederne, det er de som må tilintetgjøres, for Europas skyld, for verdens skyld, for den oppvoksende ungdoms og kommende slekters skyld. Bak hordene står disse foraktelige, som av så mange forskjellige grunner har stillet seg i det ondes tjeneste: Noen patologer, sadistiske av fødsel og anlegg, en del skakk-kjørte strebere og maktsyke ubetydeligheter, en del forstenede og ørkengolde intelligenser, beruset av den makt som bys dem til å øde andres skjebner, et par blinde og vill-ledte idealister og en del brutale, oksedumme håndlangere.

Vi vet imidlertid at disse framtidsperspektiver ikke betegner noen fristelse for det norske folk. Sin mening har det ofte nok gitt til kjenne i disse 2½ år. Ikke desto mindre finnes det en slik foraktelig gjeng også hos oss, og noen tusen av de dårligst utrustede som er villig til å være flokken, horden - horden. Men de betegner ingen fare. De svarer til de puslinger en alltid ser i en skolegård, de som ikke evner annet enn å gi seg på slep, som gir etter for den billigste sjangse til å være med, slaver av sin fysiske eller åndelige svakhet, hvis høyeste mål er å få kalles "fører". Det kan stå hva som helst foran, bare det står fører til slutt. Det er ikke de som er faren, det er Hitler, tyskeren, "det ondes begynnelse og det godes slutt".

Det er Hitler i hver tyskers bryst, maktbrynden, grusomheten, forfengeligheten, ørgjærrigheten, den hysteriske energi og all den "kraft" som i virkeligheten er svakhet og usikkerhet. Tyskerne er det folk i Europa som er minst skikket til herrefolk, de er ørgjærrige trelles!

Vårt nasjonale mål er: Alle tyskere ut av Norge! - Vårt fjerde mål, og det har vi til felles med alle siviliserte mennesker verden over, kanskje finnes det noen i Tyskland også, det er: Hitler ut av hver tyskers bryst.

v v v v V v v v v

DET INDRE OPPGJØR.

Den dagen er kanskje ikke så fjern da det indre oppgjør skal skje. Oppgjøret med Quisling og hans menn.

Det kan da bli to veier å gå: hevners eller rettens.

Når en tenker tilbake på alt det som er hendt oss i disse krigsårene melder det seg meget som er å hevne. Først og fremst overfor Tyskland og dets menn: Det brutale overfallet 9. april 1940 og den påfølgende instruks av okkupasjonsmakten - begge deler i strid med folkerett og gitte tilsagn.

Vi minnes mordene på Hansteen, Wickstrøm og mange andre, likeså fengslinger av tusener av gode nordmenn hvis forgåelser var at de hevdet Norges interesser i kampen mot et land vi var i krig med, og vi skal aldri glemme de terrorhandlinger som er foregått på Viktoria Terrasse, i Møllergaten 19 og mange andre steder. Heller ikke skal vi så lett glemme at okkupasjonsmakten har nyttet situasjonen til å forsyne seg av vårt lands materielle resurser på en måte som alene kan karakteriseres som organisert røveri.

Alt dette roper høyt til himmelen om gjengjeldelse. Og allikevel: Det som har pint oss mest, det som er det bitreste vi har opplevet er det faktum at alt dette har våre fiender kunnet gjøre med hjelp og bistand av norskfødte menn.

Fra lenge før 9. april 1940 har Quisling og hans menn vært med og forberedt invasjonen, og under krigen har hjemme hjalp de tyskerne så langt de kunne ved demobiliseringsordren i april dagene og forrederiske handlinger under kampene. Administrasjonen, politiet og rettsvesenet har de latt stå til disposisjon for landets fiender selv etter at de så hvorledes disse institusjoner ble brukt mot deres eget land og deres egne landsmenn.

Synderregisteret er så stort at vår rettsbevissthet ubønnhørlig krever straff for disse menns handlinger, som alle er å henføre til landsforrederiets uhyggelige kategori. Straffen må bli så streng som lov og rett tilsier, og det finnes sikkert ingen norsk dommer som ikke er klar over at det her ikke blir bruk for silkehansker. Det hverken kan eller skal gis noen pardon overfor så nedrige og ynkelige skjendsler av sitt eget land som det er tale om her.

Men nettopp fordi straffen må bli så stor må vi ikke glemme grunnlovens paragraff 96 som kategorisk bestemmer at ingen kan dømmes uten etter lov, eller straffes uten etter dom. Det er ingen av våre grunnlovsparagraffer som vi i de siste årene har lært å vurdere betydningen av som denne. Den gir et vektig og utvetydig uttrykk for at vi er en rettsstat. Den har også innskjerpet den kamp vi siden 9. april 1940 har måttet føre.

Grunnlovens paragraff 96 gjelder selvsagt den dag i dag, og den avskjærer enhver mulighet for at oppgjøret med krigsforbryterne kan skje i annet enn rettslige former. Det erkjennes og kreves stor disiplin for å avholde seg fra å ta hevnen i sin egen hånd når det gjelder slike handlinger som de Quisling og hans menn har begått. Men det må ikke skje. Det ville være å stille oss på plass med nazismen. Det ville være å forråde de almene grunnsetninger som ligger til grunn for rettspleien i alle kultursamfunn.

Like så lite som noen former for lynche-justis må tales, like så lite må det bli tale om noen "revolusjonstribunal" hvor domstolen ved sin sammensetning og sin avhengighet blir en slik karikatur av en rettspleie som den såkalte "folke-domstol".

Det er de ordinære domstoler med uavsettelige dommere, bunnet av sin dommered til alene å dømme etter loven og først etter at det er ført bevis for skyld - det er de som må få avgjørelsen i sin hånd.

En annen sak er det at våre lagmannsretter kanskje bør forfleres - delvis omorganiseres noe - med særlig sikte på å få disse saker avgjort

så hurtig som mulig. For det sier seg jo selv at alle indre oppgjør bør vi få fra hånden jo før jo heller. Det kan derfor kanskje også være ønskelig å skape egne påtaleorganer for disse saker, kanskje også å lempe på de straffeprosessuelle regler som måtte stille seg i veien for en effektiv og hurtig behandling. Men i alle vesentlige forhold må det heller ikke i disse saker lempes på de regler som har til oppgave å være til beskyttelse for siktede eller tiltalte. Vi må aldri glemme at for den som er tiltalt for en så avskyelig ting som å ha falt sitt eget land i ryggen under kampen mot en fremmed overfallsmann - for ham er det mer enn for noen annen, en kamp om liv og død, det gjelder. Han skal ha fair play til hans skyld er bevist og dommen avsagt.

Det er de som mener at de saker det her gjelder er av den art at vår straffelov ikke byr den fornødne reaksjon. Det er sikkert ikke riktig. Både den militære og den alminnelige straffelov har tilstrekkelige bestemmelser og strenge nok maksimalsatser for forrederihandlinger. Vistnok er disse lover kjent for å være humane i sin art, men det er dog ikke humanitetens sak de forfeiter. Vistnok avskjærer disse lover anvendelse av dødsstraff etter at krigen er avsluttet, men heri er det gjort forandring ved provisorisk lov gitt i England.

Ved lagmannsrettens avgjørelse av skyldsspørsmålet kan samfunnets rettsbevissthet føle seg trygg, og med høyesteretts adgang til i siste instans å avgjøre straffutmålingen, kan vi ha visshet for at både rettsenhetens og rettferdighetens krav blir oppfylt. Det er i alle fall sikkert at viktigere enn å søke en hevn over forrederne som deres gjerninger påkaller, er også i dette tilfelle å vise at det ikke var munnvær når vi har sett det som vår viktigste kamplinje i denne strid å hevde oss som rettsstat. Så meget er de ikke verd-disse menn som har hjulpet fienden og som har brukt fiendens våpen til å forfølge sine egne landsmenn, at vi for deres skyld skal gi opp de idealer som vi har gått inn for, og som vi mener at krigsårene har vist å være de høyeste for et kultursamfunn.

v v v v v v v v v

KIRKEN VED ÅRSSKIFTET.

1942 var et dramatisk år for kirken. Vi skal ikke her gjenkalle i erindringen alle de trefninger som i dette år har funnet sted mellom kirken og Quisling-staten, men innskrenke oss til å peke på selve hovedsaken: Kirkens brudd med den nåværende statsledelse.

I 900 år har det norske kultur- og rettssamfunn vært preget av den intime forbindelse som det her i landet har vært mellom kirke og stat. Fra kirkens side har forutsetningen for denne forbindelse selvsagt vært at staten anerkjente kirkens tro og lære som folkets livsgrunnlag så vel religiøst og moralsk som humant og rettslig. Denne forutsetning er endog gjennom grunnlovens § 2 knesatt som det bærende prinsipp i forholdet mellom stat og kirke. Ifølge denne § kan staten således aldri gi lover eller foreta seg skritt i folket som ville stride mot kirkens lære og kristendommens ånd.

Kirkens menn ble imidlertid etter hvert klar over at Quisling-staten oppfattet forholdet til kirken anderledes enn det noensinne tidligere var oppfattet. Kirken skulle nå endog sanksjonere en livsanskuelse som den selv var en avgjort motstander av, og den ble nektet enhver anledning til protest. Dette kom særlig tydelig fram i loven om ungdomstjenesten, som så dagens lys i mars måned. Av denne lov framgikk det klart at statens mål var å innføre en moralsk barne- og ungdomsoppdragelse uavhengig av kirken. Staten aktet altså å slå inn på nye veier, når det gjaldt formingen av den norske folkesjel, dens moral, dens rettsoppfatning og hele mentalitet forevrig.

Nå er det imidlertid kirken som ved sitt århundrelange arbeid i folket har skapt både den rettsoppfatning og øvrige livsbetraktning som samfunnet av i dag bygger på. Hvis prestene, kirkens offisielle talsmenn, derfor under de nye tingenes tilstand var blitt stående i samarbeid med staten og dermed ha gitt sin autoritet til en stat som motarbeidet dens dypeste livsinteresser - ville de simpelthen ha medvirket til å bryte ned hva kirken tidligere hadde bygget opp. Dette innså de fleste prester straks og trakk konsekvensen av sitt syn ved å trå ut av samarbeidet med staten, en del etter nølere kom siden til samme resultat. Ved årets utgang kan man notere at ikke mindre enn 95 % av presteskapet har sagt seg løs fra Quisling-staten. Dermed er også kirken løst fra staten.

Men fortsetter ikke kirken i det store og hele allikevel som før? Det må her nøye fastholdes hva som er skjedd, og hva ikke. Kirken har brutt en hver forbindelse med staten. Men kirken er i seg selv et selvstendig samfunn. Derfor er det slutt med Statskirken, men selvsagt ikke med kirken. Nå mindre enn noen sinne før oppgir kirken sin oppgave i det norske folk. Den har uavhengig av alle konjunkturer evige verdier å forvalte, og den har i dag et særlig ansvar for å vedlikeholde hva den tidligere har bygget opp. Derfor virker kirken i dag som aldri før, og til denne stund har i alle fall staten ikke våget hverken å stenge kirkene eller kirkenes kontorer.

Det er lett å innse at i statens øyne må den nåværende kirkelige situasjon være verre enn noen annen tenkelig situasjon. Nå har den jo absolutt ingen innflytelse over kirken. Dertil kommer at kirkens skarpe front mot staten gir kirken en innflytelse i folket som den knapt noen sinne før har hatt. Endelig er Quisling-staten, ved kirkens brudd med den, blitt unndratt kirkens "velsignelse" og dermed blitt stemplet som en røverstat.

Av dette følger nå helt selvfølgelig at Quisling kan oppgi et hvert håp om å komme til forståelse med det norske folk så lenge kirken er hans motstander. Dette har tydeligvis selv Quisling skjont. Samtidig som han i det forløpne år har rettet det ene knusende slag etter det andre mot presteskapet og kirkens virksomhetsgrener, så har han også kjempet iherdig for å beholde statskirken. I den hensikt har han dels truet, dels forsøkt å lokke og lure prestene til å etablere på nytt den brutte forbindelse, så han kunne ha kirken å smykke seg med overfor folket. Da dette ikke har gått, har han i stedet med all slags taskespillerknep og propaganda forsøkt å innbille folket at statskirken fremdeles eksisterer. Det hele viser bare hvilken fryktelig motstander kirken er for Quisling og alt hans vesen.

Kampen har ikke vært billig for kirken. Kirkens primas sitter ved årets utgang bak lås og lukke. 10 % av presteskapet, inklusive alle biskoper, er "avsatt", d.v.s. de hindres av politiet i en hver bevegelsesfrihet. Halvdelen av disse er dertil drevet bort fra sine menigheter og sine hjem.

Det er imidlertid hevet over en hver tvil at all kamp og motgang bare har tjent til å styrke kirkens kampvilje. Kirken går inn i det nye år som en enda mere uforsonlig motstander av Quisling-regimet. Dettets framferd mot skolen, kirken og nå til sist jødene, og dets medvirken til de rettsløse forhold i samfunnet med endog terror og drap, har tydelig vist at der er et avgrunnsdypt svalg mellom kirkens og Quisling-statens livssyn. Det norske folk vet nok hvilken bannerfører det vil følge inn i det nye år - sluttkampens og seierens år.

vvv vVv vvv

NORGE SKAL LEVE!

Dette er ikke en tid da Norge behøver å være gjerrig på historier om sine sønner. Tusenvis av fortellinger kunne fortelles om u-selvvisk offervilje både blandt de som er her hjemme og de som dro ut. Meget vil også bli fortalt og fortalt på en slik måte at det vil komme til å leve i vårt folks historie. Men det meste vil bare bli kjent av noen ganske få og etter hvert bli glemt. Kanskje meget av det beste vil få denne skjebne. Men Norge har råd til det i denne tiden. Det viktigste er de mål vi har for øyet.

Vi vet at det gjeller å skape Norge en framtid. Det kan Norge ikke få ved andres innsats. Vi må som folk gjøre oss fortjent til frihet og uavhengighet ved selv å gjøre vårt. (Heri er vi enig med våre hjemlige nazister.) Det er dette vi føler og vet, dette som kaller hver enkelt av oss til å gjøre sitt, her hjemme og der ute. Men vi skal ikke ha noe av at et fremmed folk skal være våre herrer, undertrykke oss åndelig og rettslig og suge oss ut økonomisk. Vi vil leve vårt liv etter våre egne idealer og på den måte gjøre vår innsats i det mellomfolkelige liv.

Vi skal arbeide videre på å utnytte våre økonomiske muligheter, og vi skal gjøre det for egen regning, ikke for å berike noen som har lyst til å være våre herrer.

Og det gjeller mer. Det gjeller ikke bare vår stilling hjemme, og våre hjemlige livsformer og vår rett til å høste fruktene av vårt eget arbeide.

Det gjeller også Norges plass som respektert nasjon blandt nasjonene.

Norge gjør i dag en innsats i et verdenshistorisk oppgjør med ondskap, løgn, rettsfornektelse, vold og all slags skamløshet.

Hvem av oss ville i dag ønske at dette oppgjør skulle skje uten at vi var med - og på den rette siden? Hvem av oss misunner enkelte land, som står utenfor og kanskje kan fortsette å stå utenfor dette oppgjøret?

Hvem tror at det er rett å stå utenfor, og hvem tror at et folk står seg på det i de tider som skal komme?

Det så ut som om Norge tjente penger på forrige verdenskrig. På denne krigen taper vi penger. Men som folk tapte vi på den forrige krigen, på denne har vi vokset. Vi har vokset og derigjennom vunnet det som er mer enn penger. Som folk har vi del i den store anstrengelse for å bevare menneskeverdige livsforhold på jord. - Derfor skal Norge leve.

La da meget bli glemt. Norge behøver ikke å være gjerrig på historier om sine sønner.

vvv vVv vvv

ARBEIDERNES HOLDNING.

En av de ting som gjør at vi kan se med stor fortrestning mot året som kommer, enda vi vet at det kommer til å bli en større påkjenning enn året som gikk, er de eksempler arbeiderne har gitt på sin ukuelige holdning. Her finnes ingen motløse forkuete masser som krymper seg selvoppgitt under pisken, men en stålsatt sammensveiset blokk som er villig til å ta på seg selv de tyngste ofre når det blir nødvendig.

Den spontane oppslutning om parolen for utmelling av fagforbunnene som gikk ut da "rikstinget" var en overhengende trussel, og den oppriktige sorg hos mange over at de ikke fikk lov til å sette sine liv på spill likevel da faren var over og det ble blåst til retrett, viser best hvor vi har det store arbeidende Norge. Dette Norge er grunnlaget for vår eksistens, og - grunnlaget for fiendens eksistens, og det kommer til å bli hans fall når grunnen begynner å svikte under ham, og den tid er kanskje ikke så langt borte.

Ennå er det ikke annet å gjøre enn å være tålmodig. Vi må finne oss i at stadig tyngre byrder blir lagt på oss. Som alltid er det naturligvis det arbeidende folk som får de tyngste byrdene. Vi ser hvor engstelig omhyggelig makthaverne kretser om arbeiderne og stadig pønser ut nye måter å svinebinne dem på. Arbeiderne betyr jo liv eller død for dem. De kan ikke ta noen sjangser med dem. Et ledd i denne "omsorgen" er den nye ordningen med arbeidskort som nå har gjort trelldomstilstanden fra den mørkeste middelalder fullstendig. Det er sulten som skal være den avgjørende lenken som holder arbeideren. Med denne ordningen mener de å gjøre det umulig for en arbeider å skaffe mat til seg og sine dersom han ikke lyster sine slavedrivere. Dette skal altså være redningen fra "demokratiets utbytting" og "bolsjevismens trelldomskår". Hvordan dette har virket kan en se et lite eksempl på oppe i Tromsødistriktet, hvor nå nesten alt som finnes av arbeidsføre menn har dratt over til Sverige med sine familier heller enn å bli tvunget til å arbeide for fienden.

Men hele Norges arbeidende befolkning kan ikke dra til Sverige, og den skal ikke gjøre det heller. Den må være på plass til oppgjørets dag kommer. Da er det den skal gjøre sin store innsats. La forbryterne legge den ene lenken på etter den andre. Bare alle sørger for hele tiden å holde motet og viljen like sterk og flammende kan lenkene rystes av på et øyeblikk - når øyeblikket er inne.

vVV vVv vVv

HVIS TYSKLAND SKULLE VINNE KRIGEN!

Fjerne redsler som vi leste om i barndommen - det babylonske fangenskap, trelldommen i Egypten, barnemordene i Bethlehem - alt dette er blitt levende virkelighet i Norge vinteren 1942.

Strevsomme, engang lykkelige jødiske hjem rives opp og utslettet, hustru skilles fra mann og barn fra far og mor. Uvitende menneskers rasefordommer utnyttet av dem som vet bedre, til å brennemerke uskyldige mennesker slik at ingen fred vil kunne lege deres sår.

Vår smerte over det som er foregått og stadig foregår i årets mørkeste måned, nå da tiden for solhvervet og den hellige julenatt er inne, - denne smerte er blandet med skam. En sviende skam over at det er landsmenn som har lånt seg ut til denne gjerning. Norsk politi har dag og natt vært i aktiv virksomhet, norske angivere hjelper til og norske journalister forsvarer det som er skjedd. Vi sier nok at dette bare gjelder "den nye tids" menn. Men i slike saker finnes ikke noe "gjelder bare". Her er det ingen ros å være jessing, men en plikt som er knyttet til vår menneskelige ære. Om dem som har sveket denne plikten, de kan være så fåtallig de bare vil, skal dette være sagt: Dypere er aldri nordmenn falt, skjendigere har de aldri forrådt vår norske kulturtradisjon gjennom århundreder.

Vi kan ingen ting annet gjøre enn å vente og være trofaste. Hver mann på post, hver kvinne våken! til en vårdag det første trompet-signal lyder - det som forkynner at Jerikos murer står for fall.

Så skulle da også Norge få oppleve litt av det vi har lest om fra Central-Europa gjennom mange år allerede. Lest om, men ikke trodd på - for vi håpet kanskje at avisene overdrev en smule - og dessuten var det så langt borte fra oss. En savnet riktignok europeiske dimensjoner over det som foregikk i vårt lille land hvor jødernes antall ikke kan telles i mange tusener. Men det som foregikk ble nok til å vekke den mest sovende av oss: Når tyskerne kan eie et slikt fond av sadisme og la seg regjere av så skakk-kjerte trossetninger - hva kunne vi ikke da vente oss av barbari i framtiden, dersom et slikt folk skulle vinne krigen og få anledning til å fullføre sin "germanisering" av det "stortyske livsrom".

vVV vVv vVv

vVV vVv vVv

V Å R E M E N N .

I Møllergaten 19

der sitter våre menn.

I kamp for folkets frihet

gav de sin egen hen.

Der sitter Norges ære

og sannhets fanevakt,

fordi de ikke solgte

sitt land til fremmed makt!

På hvert et hjørne lusker

civilkledd politi.

Snart er det bare bermen

og rasket, som går fri.

På dommersetet troner,

betalt og kappekledd,

de menn som vrengte loven

og trampet på vår rett!

Du som forrådde landet,

tro aldri det blir ditt!

Kun de som ga sin frihet,

kan gjøre Norge fritt!

Sperr hundre tusen inne,

slå ned til siste mann,

og gi din tyske herre

det folketomme land!

Vår dag vil engang komme.

Nu modnes vi for den.

Og alle landets fengsler

er fylt av våre menn!

v v v v V v v v v v v

V Å R K O N G E .

Ditt løfte "Alt for Norge"

det har Du trofast holdt.

Om vi sto fram på torget

og ropte på revolt,

om våre ord var krasse,

Deg ledet ingen vild,

Du hørte ingen klasse,

men hele folket til.

Slik skal vår Konge være,

så rolig og så rank,

Du er vår egen ære,

ulastelig og blank.

Selv på den tunge dagen,

da skjold og verge brast,

og da vår hær var slagen,

sto Du fremdeles fast.

Mot usseldommen, sviket,

mot niddings leiesvenn,

står samlet hele riket,

vi venter Deg igjen.

Om våpenløse, svake,

vi holder ennå stand.

Vi venter Deg tilbake,

her er Ditt folk, Ditt land.

T R E G A N G E R N O R G E .

Tre ganger Norge hildrer inn

mot broene av stjerneskin

som fører over livet:

Først Norges land med Glittertinn

og Folgefonn for syn og sinn

helt opp i stjernedrivet....

Så Norges land av høyreist ånd

med Glittertinn og Folgefonn....

og så for elskerherttet:

Et land bak alle fjellblå bånd

som tinn bak tinn og fonn bak fonn,

kan rommes i en knyttet hånd -

vårt land av hellig smerte.

v v v v V v v v v v v

N O R G E S F L A G G !

En blygrå dag. Det regner smått.
En tropp NS trer sammen.
Et flagg til topp, skjønt dypt forrådt.
Det blå er svart, det hvite grått,
det røde er mørkt av skammen.

Der sleper flagget tungt og sidt
som om det hilste døden,
men skal engang bølge fritt
som havet selv med blått og hvitt
i glød av morgenrøden.

En flamme av en hellig ild
er det som her kan rense.
Ja, hjerter som er villig til
hva kjøtt og blod så nødig vil,
et offer uten grense.

Vårt flagg, vårt flagg. Jeg suger inn
dets farger så det smerter.
Så blå går bølgen i vårt sinn,
så hvit står gløden i vårt kinn,
så rød i våre hjerter.

v v v v V v v v v v

U T P L Y N D R I N G E N .

Mens den norske regjering i London i samarbeid med de allierte planlegger forsyningen og gjenoppbyggingen av Norge etter at seiren er vunnet, fortsetter den systematiske utplyndring av vårt land med tysk grunddighet. Ribbet til skjorten skal Ola Nordmann til slutt øyensynlig være.

Mens vi med kriminell vitenskapelighet utplyndres, blir vi fra tid til annen tvangsforet med artikler og taler om tysk hjelpsomhet i utviklingen og utnyttelsen av landets økonomi og naturrikdommer.

Før tyskerne kom "for å hjelpe oss" sto det dårlig til på det økonomiske område, heter det. Men nå bygges det! Penger sirkulerer, masser av penger. Og arbeidsledigheten er forsvunnet som dugg for solen.

Disse nazismens økonomiske mirakler har imidlertid hverken klart å gjøre oss mindre egenrådige eller mere takknemlige. Vi er ikke dummere enn at vi spør oss selv hva gagn det er i alle papirpengene, når varene forsvinner for nesene på oss og det ingen ting er å få kjøpt. Vi merker oss vel at det som bygges fortrinnsvis er anlegg til fordel for tyskerne. Vi kan ikke unngå å se at herskarer av nordmenn arbeider med å bygge tyske flyplasser, festningsanlegg og baraker, mens de bombede norske byer stadig ligger i ruiner av mangel på arbeidskraft og materialer. Vi forstår også at de hundreder av uproduktive millioner som er lagt ned i den tyske "Westwall" i Norge tilsammen danner en slavelenke lagt omkring vårt fedreland for å sikre Quislings salgskontrakt med Hitler, der Norge selges til Stor-Germania for all framtid.

Den planlagte utbygging av vår fossekraft så bedre ut. Det så ut som "den nye tid" virkelig skulle skape noen framtidige positive verdier for oss. Men ved nærmere undersøkelse oppdaget vi snart at det ikke var for Norge, men for Tyskland det skulle bygges. De fremmede erobrere har fjernet konesjonslovene som skulle sikre oss disse naturrikdommer. De har sine økonomiske fangarmer ute over alt for med list eller makt å manøvrere alle økonomiske interesser over i tysk kontroll og eie, med det resultat at Norge økonomisk blir et tysk koloniland.

Det er hittil betalt ca. 6 milliarder kroner i okkupasjonsomkostninger til overfallsmennene. Hva Norges nasjonalformue er i dag, er det vel ingen som kan si, men skal utplyndringen fortsette i samme tempo som hittil, vil nok Ola Nordmann snart være skjorteløs også.

Mens folket slaver i all slags uproduktivt arbeide, ebber landets økonomiske livskraft ut. Europas "nye orden" er i sannhet best illustrert ved et Tyskland, der som en stor og mektig vampyr ligger midt i Europa og suger blodet av alle de omliggende folk - også de nøytrale.

Våre hjemlige forredere har i sin tid - i sin økonomiske alfabetisme - vært freidige nok til å gjøre noen tilløp til å ville skryte av at Norge endelig for første gang hadde en positiv handelsballanse. D.v.s. at vi har eksportert varer til Tyskland uten å få betaling for dem. Det ville sikkert ha passet Tyskland godt om vi på kjøpet takket til for å bli utplyndret.

Det finnes nok av eksempler som til fulle avslører mer om nazismens hensikter med Norge enn alle Quislings forsikringer om at han og NS skal gjøre Norge fritt og stort.

Historien har forøvrig lenge hatt sin dom om disse tyske karakteregenskaper. Den latinske forfatter Apollinaris Sidonius (5. årh.e.Kr.) hadde foretatt mange reiser blandt "barbarerne", men værst av dem alle var, syntes han, "tyskerne". "De farer fram med vold, sviker sitt ord og er umettelige i sin plyndringslyst".

v v v v V v v v v v